

тръгнаха по политѣ на планината, що се намираше отсрѣща на хълма, па слѣзоха въ едно широко поле, което турцитѣ наричатъ Вардарова, а българитѣ — Сланица“ (Dne 27. silazeć s brežuljka puna vode i bunara, podjoše po strani brda, što bijaše nasuprot brežuljku, pa stupiše na prostrano polje, koje Turci zovu Vardarova, a Bugari Slanizza. — Ibidem, 32).

Отъ Енидже-Вардарѣ (Genizze) пѣтницитѣ минали по моста на долния Вардарѣ и отишли въ Солунъ. За тоя мостъ и населението около него се съобщава слѣднѣото: „Тѣ минаха по дървенъ мостъ, дълъгъ 300 крачки, що води прѣзъ р. Вардарѣ, която по-горѣ протича прѣзъ Скопје . . . Този мостъ е граница между България и Тесалия. Близу до моста има кжща, отъ която дойде една българска дѣвойка съ погачи, печени подъ пепель“ (. . . prešli su drvenim mostom, 300 koraka dugim, što vodi preko r. Vardara, koj više gore protječe Skoplje (Uscopia) . . . Ovaj most granicom je između Bugarske i Tesalije (Tesaglia). Blizu mosta ima kuća, s koje dodje bugarska djevojka s pogačami (fogaccie), pečenimi pod pepelom. — Ibidem, 33).

XVI в.

№ 52.

Кюстендилъ.

Въ сѣверомакедонския градъ Кюстендилъ и досега е запазена една джамия, останала отъ най-мощния градителенъ периодъ на турцитѣ въ тоя градъ, именно XVI в., отъ когато датуватъ повечето подобни стари турски сгради. Тя била съградена отъ нѣкой богатъ потурченъ българинъ, Хаджи Мехмедъ, който, за да покаже голѣмата си ревностъ къмъ новата вѣра, съградилъ на свои срдства хубава, каменна джамия. По народността на потурнака, турцитѣ нарекли сградата „Булгаръ-джамиси“ т. е. джамията на българина, българска джамия. Съ това име е позната джамията и до днешенъ день (Йор. Ивановъ, Сѣверна Македония, стр. 171).

1628 г.

№ 53.

Горица (Корча).

Прѣзъ 1628 г. отишълъ за милостиня въ Москва митрополитъ Неофитъ Корчански и билъ приетъ отъ царя. Той носѣлъ прѣпоржчителна грамота отъ охридския архиепископъ